

pligtet at bidrage til børn, som de ikke har fået forældremyndigheden over.

Dels ud fra de anførte grunde, og dels af hensyn til de finansielle konsekvenser har man ikke fundet grundlag for at stille forslag om fuldstændig ophævelse af betalingspligten. Man har overvejet, hvorledes man kan give praktisk anvendelige regler for en sondring mellem tilfælde, hvor betalingspligten bør bortfalde, og tilfælde, hvor den bør opretholdes. Man har herunder også lagt vægt på, at sondringen må være umiddelbart acceptabel for forældrene.

Det har imidlertid ikke været muligt at finde frem til en sådan klar regel, og man har derfor fundet det rigtigst at blive stående ved opretholdelse af en almindelig pligt for forældrene til at bidrage til udgifterne ved forsorg uden for hjemmet og ret for det offentlige til at indtræde i retten til privatretlige bidrag, men med videregående adgang end den nuværende til at fritage forældrene for betalingspligten, hvor omstændighederne efter børneværnets skøn taler derfor. Man antager herved, at den lokale myndighed vil have de bedste forudsætninger for i det enkelte tilfælde at bedømme, om forsorgen har et udpræget behandlingssigte (og derfor kan jævnføres med særfor sorgen), eller om man gennem fritagelse kan fremme forældrenes medvirken til forsorgens gennemførelse. Også andre forhold end de her nævnte skal kunne tages i betragtning, såsom en i øvrigt stor forsørgerbyrde, særlige vanskeligheder for familien eller særligt store udgifter i forbindelse med opretholdelse af forældrenes kontakt med barnet. For så vidt angår betalingsfritagelse vedrørende unge over 15 år, vil de i socialministeriets cirkulære af 30. september 1958 fastsatte retningslinier fortsat finde anvendelse.

Da betalingsspørgsmålet får en direkte forbindelse med spørgsmålet om hele forsorgens etablering og gennemførelse, vil det være rigtigst, at afgørelserne træffes af børneværnet og ikke som efter de gældende regler af det sociale udvalg, og at anke af børne- og ungdomsværnets afgørelser fremtidig skal rettes til landsnævnet i stedet for til amterne.

De samlede indtægter ved betalingen fra forældrene anslås at andrage ca. 4,3 mill. kr. årlig. Af dette beløb indkommer ca. 1,6 mill. kr. ved bidrag i henhold til forsorgsloven, medens resten indkommer ved bidrag i henhold til ægteskabslovgivningen og lovgivningen om børns retsstilling.

Ovenstående forslag, der er tiltrådt af det økonomiske nævn, vil bevirke et indtægtstab for det offentlige, der skønsmæssigt kan anslås til ikke at ville overstige 800.000 kr. Heraf falder 240.000 kr.

på staten, 320.000 kr. på mellemkommunal refusion, medens de enkelte kommuner vil få et indtægtstab på ca. 240.000 kr. i alt.

13. Samarbejdet mellem børne- og ungdomsværnene og de retshåndhævende myndigheder m. v.

a. I den gældende lovs § 8 findes nogle regler om, hvorledes børne- og ungdomsværnet skal forholde sig i sager angående unge over kriminel lavalder (15 år), der har begået strafbare handlinger.

Efter disse bestemmelser er det hovedreglen, at børne- og ungdomsværnet ikke kan iværksætte foranstaltninger for unge ved anbringelse uden for hjemmet, før straffesagen er afgjort enten ved frafald af tiltale eller ved betinget dom. Undtagelse kan dog gøres, når børne- og ungdomsværnet skønner, at der ikke vil blive rejst tiltale, eller når det skønnes, at børneværnsforanstaltninger af hensyn til den unges velfærd ikke kan udsættes.

Rigsadvokaten og justitsministeriet har angående disse bestemmelser påpeget, at langt den største del af kriminelle sager mod unge under 18 år sluttet med tiltalefrafald. En mindre del afsluttes med bøde, der ikke er til hinder for, at der samtidig iværksættes børneværnsforanstaltninger. Kun et ganske ringe antal sager — omkring 20 årlig — afgøres med idømmelse af ubetinget frihedsstraf.

I de fleste af disse tilfælde idømmes ungdomsfængsel, og det er her uden videre klart, at børne- og ungdomsværnet må undlade at træffe beslutning om den unges anbringelse uden for hjemmet, jfr. reglen i lovforslagets § 48 om, at børne- og ungdomsforsorg bortfalder ved idømmelse af ungdomsfængsel.

I de undtagelsestilfælde, hvor unge under 18 år idømmes en — kortvarig — ubetinget, tidsbestemt frihedsstraf, vil det omvendt kunne tænkes, at den pågældendes personlige forhold, ved hvis vurdering den strafbare handling indgår som et led, tilsiger, at der træffes beslutning om den unges anbringelse uden for hjemmet under børne- og ungdomsforsorg.

Der er derfor ikke nogen nødvendighed for, at børne- og ungdomsværnet afventer afslutningen af straffesagen, inden der træffes endelig beslutning om iværksættelse af børneværnsforanstaltninger, hvad enten disse er mere eller mindre indgribende.

Hertil kommer, at en regel, der alene drejer sig om disse tilfælde, giver et skævt billede af samarbejdet mellem børne- og ungdomsværn og anklagemyndighed og domstolene. Retsplejelovens regler om tiltalefrafald og betingede domme forudsætter, at et sådant samarbejde finder sted i alle straffesager mod unge, såvel før som efter at der træffes afgørelse i sagen.